

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

11 юли 1985 година*

По дело 42/84

Remia BV, дружество с ограничена отговорност със седалище и офис в Den Dolder (Нидерландия),

F. A. de Rooij, нейния управител, пребиваващ в Den Dolder (Нидерландия), и

NV Verenigde Bedrijven Nutricia, акционерно дружество със седалище и офис в Zoetermeer (Нидерландия),

за които се явяват адв. С. А. J. Crul от амстердамската колегия и адв. А. F. de Savornin Lohman и адв. I. G. F. Cath, Brussels, със съдебен адрес в Luxembourg, кантората на адв. L. H. Dupong, 14 A rue des Bains,

ищци,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н В. van der Esch, в качеството на представител, подпомаган от адв. T. R. Ottervanger, със съдебен адрес в кантората на г-н М. Beschel, сграда Jean Monnet, Kirchberg

ответник,

подпомагана от

Sluyck BV, в ликвидация (предишно наименование: Luucks Producten BV), със седалище в Diemen (Нидерландия) и офис в Ede, Gelderland (Нидерландия), за която се явяват адв. G. Loos и адв. С. Hamburger от амстердамската колегия, със съдебен адрес в кантората на адв. J. Loesch, 2 Rue Goethe,

встъпила страна,

с предмет иск за обявяване нищожността на решението на Комисията от 12 декември 1983 г. относно процедурата по прилагането на член 85 от Договора (OBL 376, стр. 22),

СЪДЪТ (пети състав),

в състав: г-н О. Due, председател на състав, г-н С. Kakouris, г-н U. Everling, г-н Y. Galmot и г-н R. Joliet, съдии,

генерален адвокат: г-н С. О. Lenz,

* Език на производството: нидерландски.

секретар: г-н J. A. Potpre, заместник-секретар,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 14 май 1985 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С молба, депозирана в секретариата на Съда на 16 февруари 1984 г., компанията Remia BV, нейният управител г-н F. A. de Rooij и компанията NV Verenigde Bedrijven Nutricia (наричани по-долу за краткост „жалбоподателите“) са завели, на основание на член 173, параграф 2 от Договора, жалба с искане за отмяна на решението на Комисията от 12 декември 1983 г. относно процедурата по прилагането на член 85 от Договора за ЕИО (ОВ L 376, стр. 22).
2. Акционерното дружество NV Verenigde Bedrijven Nutricia (наричано по-долу за краткост „Nutricia“), със седалище в Нидерландия, произвежда диетични и детски храни. През 1974 г. то е закупило две дружества, които са станали негови филиали: дружеството Remia BV (наричано по-долу за краткост „Remia“), собственост на г-н de Rooij, което е произвеждало основно сосове „Remia“, маргарин и изходни продукти за хлебната индустрия, и дружеството Luucks Producten BV (наричано по-долу за краткост „Luucks“), което произвеждало сосове с марката „Luucks“, както и подправки. От 1974 г. до 1976 г. тези две дружества са запазили собствените си търговски отдели и са продължили досегашното си производство.
3. В началото на 1977 г. Nutricia решава да преразгледа условията за търговско разпространение на продуктите на нейните филиали, с цел да подобри тяхната рентабилност, по-специално предвид финансовите затруднения, изпитвани от Luucks. От 1977 г. до 1978 г. Luucks и Remia запазват непроменени своя правен статут и производство, но управлението на търговските отдели на двата филиала е претърпяло известни промени, насочени към рационализирането му.
4. През 1979 г. Nutricia предприела реорганизация на средствата си за производство, като съсредоточила производството на сосове в Remia, докато производството на подправки и маринати било поверено на Luucks. Тази реорганизация частично е предприета с надеждата да се улесни намирането на купувачи за Remia и Luucks.
5. Със споразумение от 31 август 1979 г. Nutricia преотстъпила така реструктурираната компания Remia на нейния бивш собственик, г-н de Rooij, като същата по-късно била преименувана на New Remia. Това споразумение се нарича „споразумение за сосовете“. С второ споразумение от 6 юни 1980 г. Nutricia преотстъпила така реструктурирания свой филиал Luucks на компанията Zuid-Hollandse Conservefabriek (наричана по-долу за краткост „Zuid“), като компанията Luucks е преименувана на Luucks-Zuid и впоследствие – на Sluysk. Zuid е филиал на американската компания Campbell. Това споразумение от 6 юни 1980 г. се нарича „споразумение за подправките“.

6. Тези две споразумения за прехвърляне са съдържали клаузи за недопускане на конкуренция, предназначени да предпазят новите собственици от конкуренция на същия пазар от страна на продавача непосредствено след прехвърлянето.
7. Съгласно клауза 5 от споразумението за сосовете, Nutricia е поела задължението да се въздържа в продължение на десет години от всякаква пряка или непряка продажба или производство на сосове на нидерландския пазар и се е обявила за гарант за това, че Luucks ще спази този ангажимент. Като временна мярка, Luucks е получила правото да произвежда и продава сосове за износ и дори, в доста ограничен мащаб, на нидерландския пазар, но само до 1 юли 1980 г.
8. Клауза V 1, буква е) от Споразумението за подправките, сключено между Nutricia и Zuid, е разширила спрямо Luucks-Zuid ограничението, предвидено в клауза 5 от споразумението за сосовете. Освен това, съгласно клауза IX-1, Nutricia поела задължението да се въздържа в течение на пет години от „пряко или непряко участие в производство или продажба на подправки или маринати в европейските страни”.
9. След като компанията Campbell уведомила жалбоподателите, че счита клаузата за недопускане на конкуренция, наложена на Luucks за противоречаща на член 85 от Договора, това подтиква последните да нотифицират Комисията за двете споразумения за прехвърляне през юни и юли 1981 г. и да поискат не отрицателно становище, а освобождаване по реда на член 85, параграф 3 от Договора за ЕИО.
10. С решение от 12 декември 1983 г. Комисията, преценявайки, че срокът на действие и приложното поле на цитираните по-горе клаузи за недопускане на конкуренция са прекомерни и се явяват пречка за конкуренцията, че с това се засягат търговските отношения вътре в Общността и че тези клаузи не могат да се ползват с освобождаването по член 85, параграф 3, е отхвърлила представеното от жалбоподателите искане за освобождаване.
11. Именно при тези условия жалбоподателите са завели настоящия иск, с който искат от Съда да отмени оспорваното решение, да обяви, че клаузата за недопускане на конкуренция, на която се позовава член 1 от това решение, не съставлява нарушение на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО, във всеки случай не и от 1 октомври 1983 г., или, най-малкото, че Комисията неправилно не е приложила член 85, параграф 3, и, освен това, да обяви, че оспорваното решение е било неправилно адресирано до г-н de Rooij.

По отношение на обхвата на съдържащите се в жалбата заключения

12. Поради съдържащите се неточности в оспорваното решение и представените от жалбоподателите заключения, Съдът е поканил жалбоподателите да разяснят точния обхват на техните заключения и е поискал от Комисията да разясни смисъла на член 2 от своето решение.
13. От отговорите, представени в Съда, става ясно, от една страна, както това фактически признават жалбоподателите по време на устната фаза на делото, че решението на Комисията не се оспорва, доколкото то се отнася конкретно до споразумението за подправките, и, от друга, че член 2 от оспорваното решение

трябва да се разбира, както следва: разпоредбата за недопускане на конкуренция, съдържаща се в клауза 5 от споразумението за сосовете, сключено на 31 август 1979 г., а също и разпоредбата за недопускане на конкуренция, съдържаща се в клауза V-1, буква е) от споразумението за подправките, сключено на 6 юни 1980 г., представляват, считано от 1 октомври 1983 г., нарушение на разпоредбите на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО.

14. Съответно, заключенията на жалбоподателите трябва да се разглеждат като целящи отмяна:

- На целия член 1 от оспорваното решение, отнасящ се до клаузата за недопускане на конкуренция, съдържаща се в споразумението за сосовете, доколкото той засяга периода след 1 октомври 1983 г.;

- На член 2 от оспорваното решение, само доколкото той се отнася до разширяването на обхвата на клаузата за недопускане на конкуренция, съдържаща се в споразумението за сосовете, и спрямо Zuid, и то само що се отнася до периода след 1 октомври 1983 г.;

- На член 3 от оспорваното решение, доколкото той не позволява освобождаване по член 83, параграф 3 за клаузата за недопускане на конкуренция, съдържаща се в споразумението за сосовете, и доколкото той не позволява подобно освобождаване при разширяването на обхвата на тази клауза за недопускане на конкуренция и спрямо Zuid;

- На член 5 от това решение, само доколкото г-н de Rooij е посочен в него като адресат на упоменатото решение.

По отношение на характера на представените от жалбоподателите аргументи и направеното възражение срещу тях от страна на Комисията

15. Комисията поддържа становището, че жалбоподателите не са изтъкнали никакъв аргумент в подкрепа на каквато и да било теза за евентуално извършено от страна на Комисията нарушение на член 85, параграф 1 от Договора и че са допуснали грешка, като основават аргументите си на твърдението, че оспорваното решение е недостатъчно мотивирано. Комисията стига до заключението, че поради тази неточна юридическа квалификация аргументите на жалбоподателите не следва да бъдат взети под внимание, нито дори разгледани.

16. Следва да се припомни, че за да могат да бъдат разгледани от Съда, аргументите трябва да бъдат достатъчно прецизно изложени в жалбата, за да може да се твърди дали те спадат към основанията, изброени в член 173 от Договора. При конкретните обстоятелства, от жалбата става достатъчно ясно, че жалбоподателите са възнамерявали да поддържат тезата, че както по отношение на приложението на член 85, параграф 1 от Договора, така и по отношение на отказа да разреши освобождаване по член 85, параграф 3, Комисията е обосновала решението си с недостатъчно мотиви, почиващи на неточни фактически констатации, и неправилно е оценила фактите по делото. Оттук следва, че следва да се отхвърли направеното от Комисията възражение.

По отношение на приложението на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО

17. На първо място, следва да се признае, че Комисията правилно е преценила – нещо, което жалбоподателите всъщност не оспорват, - че обстоятелството, че в един договор за продажба на дружество са включени клаузи за недопускане на конкуренция, не е достатъчно само по себе си за да постави тези клаузи извън приложното поле на член 85, параграф 1 от Договора.
18. За да се определи дали подобни клаузи попадат или не под действието на забраната, наложена с член 85, параграф 1, необходимо е да се разгледа въпросът за това какво би било състоянието на конкуренцията, ако тези клаузи не съществуваха.
19. В подобна хипотеза, и когато продавачът и приобретателят останат конкуренти след прехвърлянето, е ясно, че споразумението за прехвърляне на дружество не би могло да се осъществи. Действително, продавачът, който познава особено добре специфичните особености на прехвърленото дружество, ще си запази възможността отново да привлече към себе си старата си клиентела веднага след прехвърлянето и по този начин да направи нежизнеспособно това дружество. При тези обстоятелства, клаузите за недопускане на конкуренция, включени в договори за прехвърляне на дружества, по принцип имат заслугата да гарантират, че прехвърлянето ще постигне предварително набелязаната с него цел. По този начин те допринасят за засилване на конкуренцията, тъй като водят до увеличаване на броя на дружествата, присъстващи на въпросния пазар.
20. Същевременно, за да имат благотворен ефект върху конкуренцията, подобни клаузи са необходими за прехвърлянето на въпросното дружество, а срокът на действието им и техният обхват трябва да бъдат строго ограничени до тази цел. Ето защо Комисията правилно е преценила, че когато са изпълнени тези условия, подобни клаузи не попадат под действието на забраната, уредена с член 85, параграф 1.
21. Независимо от това, без да оспорват водещия принцип на това съждение, жалбоподателите оспорват начина, по който то е било приложено към техния случай, като поддържат тезата, че, от една страна, клаузата за недопускане на конкуренция, съдържаща се в споразумението за сосовете не засяга търговията между държавите-членки по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора, и че, от друга страна, предвид специфичните обстоятелства на въпросната цесия, Комисията недостатъчно е мотивирала своето решение и погрешно оценява фактите, като ограничава до четири години допустимия срок на действие на клаузата за недопускане на конкуренция, включена в споразумението за прехвърлянето.
22. Що се отнася, на първо място, до условието, свързано с въздействието върху търговията между държавите-членки, Съдът счита за необходимо да припомни, че, съгласно постоянната му съдебна практика, за да може едно споразумение между дружества да засегне търговията между държавите-членки, трябва да бъде възможно да се предвиди с достатъчна степен на вероятност, въз основа на определена съвкупност от обективни юридически или фактически данни, че то може да упражни пряко или непряко, действително или потенциално въздействие върху търговията между държавите-членки, по начин, който би могъл да навреди на

осъществяването на целта за единен пазар във всички държави-членки. Съдът също така е счел (Решение от 17 октомври 1972 г., *Cementhandelaren*, 8/72, *Recueil* стр. 977), че подобни практики, ограничаващи конкуренцията, които се разпростират на цялата територия на държава-членка, оказват по самата си същност консолидиращо действие върху националното разделение на пазарите, като по този начин задържат желаното от Договора взаимно икономическо проникване.

23. В конкретния случай следва да се отбележи, че спорната клауза за недопускане на конкуренция засяга цялата територията на Нидерландия. Освен това, условията в клауза 5 от споразумението за сосовете, които забраняват на *Nutricia*, *Luucks* и впоследствие на *Zuid* да участват пряко или непряко в производството или продажбата на сосове на нидерландския пазар, не се отнасят само до националното производство на сосове, но също включват забрана за тези дружества да продават сосове, внесени преди това от други държави-членки. На последно място, не се оспорва обстоятелството, че *Remia* притежава най-големият индивидуален дял от нидерландския пазар на въпросните сосове.
24. Ето защо е уместно да се направи заключението, че Комисията правилно е оценила фактите по случая, като е преценила, че спорната клауза е в състояние да засегне неблагоприятно търговията между държавите-членки по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора.
25. Що се отнася, на второ място, до ограничението до четири години на действието на клаузата за недопускане на конкуренция, жалбоподателите поддържат тезата, че оспорваното решение, от една страна, е недостатъчно мотивирано, а, от друга, съдържа определени фактически грешки и се основава на неправилна оценка на фактите по делото като цяло.
26. Що се отнася до оценката за мотивираността на оспорваното решение, следва да се припомни, че, съгласно постоянната практика на Съда и съгласно най-новото уточнение, направено от Съда в областта на конкуренцията, в решението му от 17 януари 1984 г. (*VBVB e.a./Commission*, 43 и 63/82, *Recueil* 1984 г., стр. 19), въпреки че по силата на член 190 от Договора от Комисията се изисква да изложи фактическите обстоятелства, от които зависи обосновката на решението, заедно с правните съображения, които са я накарали да го приеме, тази разпоредба не изисква от Комисията да обсъди цялата фактическа и правна обстановка, което може да е било направено по време на административното производство. Мотивировката на едно решение, с което е направено оплакване, трябва да даде възможност на Съда да упражни своя контрол за законосъобразност и да предостави на заинтересованото лице нужната информация, за да може то да реши дали решението е обосновано или не.
27. От самия преглед на оспорваното решение е ясно, че финансовите и търговски позиции, застъпени от присъстващите страни са били разгледани от Комисията в параграфи 4, 5 и 31 от решението, че в параграфи 8 и 12 на оспорваното решение е било отделено достатъчно внимание на аргумента за известността на търговската марка *Luucks* и че оспорваното решение, по-специално параграфи 11 и 31 от него, съдържа достатъчен отговор на аргументацията, свързана с прехвърлянето на търговския екип на *Luucks*. По този начин тази мотивировка е позволила на жалбоподателите да разполагат с цялата необходима информация за да решат дали

решението е било обосновано или не, да представят достатъчно подробна аргументация по този въпрос пред Съда и е позволила на Съда напълно да упражни своя контрол за законосъобразност на упоменатото решение. При тези условия, следва да бъде отхвърлен аргументът, основаващ се на недостатъчна мотивираност на оспорваното решение по отношение на приложението на член 85, параграф 1.

28. Що се отнася до аргумента, че оспорваното решение се основава на определени фактически грешки и почива на неправилна оценка на всички факти по случая, жалбоподателите упрекуват, по-специално, Комисията, че не е взела достатъчно под внимание три обстоятелства, които са строго специфични за прехвърлянето: на първо място, неблагоприятното финансово състояние, в което се е намирало дружеството Remia към момента на поглъщането и относителните предимства на Remia, от една страна, и на Nutricia и Zuid-Campbell, от друга страна; на второ място, обстоятелството, че марката Luucks не е била окончателно прехвърлена към момента на поглъщането, а само за срок от две години, през което време Luucks е продължила дейността си в същия сектор, използвайки същата търговска марка за други продукти; на последно място, обстоятелството, че търговският екип на Luucks, който е имал задълбочени познания върху пазара на сосове, не е бил прехвърлен при Remia към този момент, а е останал при Luucks и впоследствие е бил включен в състава на компанията Campbell, като по този начин се е превърнал в потенциален опасен конкурент на Remia. Оттук жалбоподателите правят извода, че 10-годишният срок, през който клаузата за недопускане на конкуренция е трябвало да бъде валидна, не е прекомерен в конкретния случай, тъй като е включвал две години, през които преходът е трябвало да завърши и новата търговска марка да получи признание, следвани от осем години, през които да се спечели лоялността на клиентелата и да се предотврати ново проникване на пазара от продавача.
29. Противно на това, Комисията и дружеството Sluyck BV, като страна по спора, считат, че при всички обстоятелства един четиригодишен период, състоящ се от две години, през които да се внедри една търговска марка, и две години, през които да се спечели лоялността на клиентелата, е напълно достатъчен в конкретния случай. Нещо повече, самите страни първоначално са се били съгласили с този период.
30. Комисията изтъква, че е взела под внимание всички упоменати по-горе критерии в своето решение и старателно е преценила всички специфични обстоятелства в конкретния случай, преди да стигне до убеждението, че 10-годишният срок на забраната за конкуренция, който в крайна сметка е бил договорен между страните, е очевидно прекомерен и че единствено един четиригодишен срок е обективно обоснован.
31. Тя изтъква също така, че не следва да се отдава особено юридическо значение на финансовото състояние на страните по сделката, тъй като едно ограничаващо конкуренцията споразумение не може да избегне забраната, съдържаща се в член 85, параграф 1, на единственото основание, че ще даде възможност на дружеството да оцелее. Според Комисията, това обстоятелство би трябвало да се изрази единствено в промяна на покупната цена, а не в разширяване приложението на клаузата за недопускане на конкуренция.
32. Комисията добавя също, че предвид обстоятелството, че Remia се е нуждаела само да Ж бъде предоставена възможност да заздравя съществуващите делови

отношения с нейните клиенти на един пазар, където в продължение на четири години сосовете Luucks не са могли да бъдат продавани нито от дружеството Luucks, нито от Campbell, едно ограничаване до четири години на клаузата за недопускане на конкуренция е било напълно достатъчно за да позволи на Remia действително да се утвърди на пазара, при условие че това дружество възприеме поведение на активна конкуренция, което обаче то фактически не е направило.

33. На последно място, Комисията изтъква, че търговският екип, който е преминал към Remia към момента на цесията, много добре е познавал сектора за продажба на сосове и е имал на свое разположение четири години за да внедри нова търговска марка Remia, без да му се пречи от страна на Nutricia или Luucks. Тъй като се касае за сектор, който не се отличава с висока степен на технологичност и където не съществуват дългосрочни договори за доставки, този срок е бил напълно достатъчен. От друга страна, дори и да се признае известна доза добронамереност у персонала, занимаващ се с продажби, който не е бил прехвърлен, това обстоятелство би следвало отново, по мнението на Комисията, да се отрази на продажната цена, договорена към момента на цесията, и не би следвало да доведе до удължаване срока на действие на клаузата за недопускане на конкуренция.
34. Макар Съдът да упражнява като правило цялостен контрол за това дали са изпълнени или не условията за прилагането на член 85, параграф 1, ясно е, че определянето на допустимия срок на действие на една клауза за недопускане на конкуренция, включена в споразумение за прехвърляне на дружество, изисква от Комисията да оцени комплексни въпроси от икономическо естество. Ето защо, именно Съдът е този, който трябва да сведе контрола, който той упражнява върху една такава оценка, до проверка за това дали са спазени процедурните правила, дали е достатъчна мотивировката, дали фактите са точно изложени, дали не е налице някаква очевидна грешка при преценката и дали е налице злоупотреба с власт.
35. В конкретния случай жалбоподателите са се ограничили до твърдението, че ограничаването на срока на действие на клаузата за недопускане на конкуренция до четири години се основава на определен брой неправилни фактически констатации и, преди всичко, на неправилна оценка от страна на Комисията на специфичните обстоятелства по случая.
36. Нито от документите по делото, нито от устните прения пред Съда може да се заключи, че като е фиксирала на четири години срока, след който клаузата за недопускане на конкуренция, съдържаща се в споразумението за сосовете попада под действието на забраната, установена в член 85, параграф 1 от Договора, Комисията се е основавала на неточни фактически констатации и е допуснала явна грешка при преценката на съвкупността от фактите по случай.

По отношение на приложението на член 85, параграф 3 от Договора

37. Жалбоподателите по същество изтъкват, че Комисията погрешно е отказала да разреши освобождаването, което те са поискали по член 85, параграф 3 от Договора. Комисията не е мотивирала достатъчно своето решение и е пропуснала да отдаде дължимото внимание на специфичните особености на цесията на Remia и на необходимостта това прехвърляне да се обвърже с клауза за недопускане на конкуренция.

38. Преди да се пристъпи към обсъждане на съответните аргументи на страните, следва да се припомни, че едно споразумение, което видимо противоречи на разпоредбите на член 85, параграф 1, може да се ползва с освобождаването по реда на член 85, параграф 3 само ако отговаря на следните условия:

- да съдейства за подобряване на производството или дистрибуцията на продуктите или да насърчава техническия или икономически напредък;

- същевременно да запази за потребителите справедлив дял от произтичащата от него печалба;

- да не налага на заинтересованите дружества ненужни за постигането на неговите цели ограничения;

- да не дава възможност на тези дружества да премахнат конкуренцията за съществена част от въпросните продукти.

39. Жалбоподателите поддържат както в тяхната нотификация, така и в хода на административното производство, тезата, че прехвърлянето е допринесло за подобряването на производството и за насърчаването на техническия напредък в сектора на сосовете. Те добавят още, че от този момент нататък дружеството се е заздравило, че ноу-хау на Remia в областта на сосовете е опазено и че запазването на работните места вследствие на това прехвърляне е сметено за принос към поощряването на икономическия напредък. Това носи пряка изгода за потребителите, по-специално под формата на непрекъснатост на снабдяването на пазара с продукти с позната за тях търговска марка. На последно място, във връзка с условието споразумението да не премахва конкуренцията по отношение на съществена част от въпросните продукти, жалбоподателите са изтъкнали във фазата на административното производство, че пазарът на сосове по времето на реструктурирането на Nutricia се е характеризирал с присъствието на голям брой конкуренти. Поради тази причина, те стигнали до заключението, че двете клаузи за недопускане на конкуренция по никакъв начин не водят до премахване на конкуренцията за съществена част от въпросните продукти, а са необходими за постигането на целите на споразумението за прехвърляне.

40. Що се отнася до аргумента, че оспорваното решение, доколкото то отхвърля исканото освобождаване по член 85, параграф 3, е недостатъчно мотивирано, следва да се подчертае, че, въпреки че, на пръв поглед, приведените в параграф 41 от оспорваното решение мотиви за отказа да се разреши освобождаване по член 85, параграф 3 от Договора, изглеждат сбити, те следва да бъдат поставени в по-широкия контекст на оспорваното решение, което съдържа няколко други параграфи, които пряко отговарят на представените от жалбоподателите аргументи в подкрепа на тяхното искане за освобождаване по член 85, параграф 3.

41. Така например, параграфи 7 и 31 от оспорваното решение сочат, че въпросните продукти, а именно сосовете, се произвеждат лесно, че технологията е добре известна и че не се използват високи технологии. Тази мотивировка отговаря в достатъчна степен на аргументацията, основаваща се на поощряването на техническия напредък, което било следствие от прехвърлянето на Remia.

42. Що се отнася до аргумента, че само един десетгодишен срок за прилагането на клаузата за недопускане на конкуренция би позволил на дружеството да оцелее и да се запазят работните места, необходимо е действително да се отбележи, че, както Съдът е отсъдил в решението си от 25 октомври 1977 г. (Metro, 26/76, Recueil стр. 1875), запазването на работните места спада към целите, на които може да се извърши позоваване в съответствие с член 85, параграф 3, тъй като то подобрява общите производствени условия, особено когато условията на пазара са неблагоприятни. Независимо от това, Комисията е дала адекватен отговор на аргументите на жалбоподателите в оспорваното решение, по-специално, в параграф 31, където тя разяснява поради точно какви причини един четиригодишен срок Ж се е струвал достатъчен, за да позволи на Remia да гарантира позициите си на пазара на фона на конкуренцията от страна на Luucks. Наред с това и независимо от това, Комисията е заявила в параграф 27, че ако, въпреки че е било защитено с клауза за недопускане на конкуренция за минималния необходим срок, едно дружество покаже, че вече не е жизнеспособно, това обстоятелство не е достатъчно за да оправдае евентуално удължаване на срока на действие на тази клауза.
43. Накрая, параграф 6 от оспорваното решение описва достатъчно точно и, при това, на език, сходен с използвания от жалбоподателите във фазата на административното производство, структурата на пазара на сосове в Европейската икономическа общност към датата на прехвърлянето.
44. При тези условия и като се държи сметка за обхвата на задължението за мотивиране, така както е описан по-горе, е ясно, че оспорваното решение отговаря в достатъчна степен на аргументите, представени от жалбоподателите в подкрепа на тяхното искане за освобождаване по член 85, параграф 3, и позволява на Съда напълно да упражни своя контрол за законосъобразност на решението.
45. Що се отнася до аргумента, че оспорваното решение съдържа погрешна оценка на фактите по случая, доколкото то отказва искане за освобождаване по член 85, параграф 3, следва да се отбележи, че, както Съдът е отсъдил в решението си от 17 януари 1984 г. (VBVB e.a./Commission, 43 и 63/82, цитирано по-горе), в случай че е отправено искане за освобождаване по член 85, параграф 3, именно заинтересованите дружества са тези, които трябва на първо място да представят в Комисията съответни доказателства, които да послужат за икономическа обосновка на освобождаването.
46. В отговор на изложените по-горе аргументи на дружествата-жалбоподатели, Комисията оспорва съществуването на каквото и да било увеличение на ноу-хау или подобрение на производството или на дистрибуцията на сосовете. Нещо повече, тя твърди, че обстоятелството, че едно забранено от член 85, параграф 1 от Договора споразумение дава възможност на едно дружество, което не би било жизнеспособно при условията на свободната конкуренция, да оцелее, не спада към някой от случаите, в които член 85, параграф 3 предвижда освобождаване. Накрая, тя припомня, че запазването на спорната клауза за недопускане на конкуренция извън допустимия четиригодишен срок на действие, налага на заинтересованите дружества рестрикции по отношение на конкуренцията, които не са необходими за постигането на целите на споразумението за прехвърляне.

47. От всички документи по делото и от пренията пред Съда става ясно, че жалбоподателите не са успели да докажат, че запазването на клаузата за недопускане на конкуренция извън един четиригодишен срок на действие е било в състояние да допринесе за подобряване на производството или дистрибуцията на въпросните продукти или за поощряване на техническия или икономическия напредък и че те не са представили съответни доказателства, които да позволят да се докаже, че запазването на тази клауза за недопускане на конкуренция не е наложило на заинтересованите дружества рестрикции по отношение на конкуренцията, които да са надхвърляли необходимото за постигането на целите на споразумението за цесията.
48. Ето защо, като се има предвид дискреционното правомощие на Комисията по този въпрос, не се счита за установено оспорваното решение да се основава на неточна мотивировка или на погрешна преценка.

По отношение на заключенията в жалбата, съдържащи претенция за анулиране на член 5 от оспорваното решение, доколкото той посочва г-н de Rooij като адресат на това решение

49. Жалбоподателите поддържат тезата, че, за целите на прилагането на член 85 от Договора или на Регламент № 17 от 6 февруари 1962 г., единствено релевантно дружество се явява Remia, а не самият г-н de Rooij, нито в личното му качество, нито в качеството му на лице, подписало споразумението, в съответствие с едно чисто формално изискване, съдържащо се в нидерландското законодателство.
50. Този аргумент не може да се приеме. Както правилно подчертава това Комисията, г-н de Rooij е страна, подписала споразумението за сосовете, с което му се предоставят, по-специално в клаузи 5 и 7, права, които лично му принадлежат и се различават от тези на дружеството Remia. От друга страна, в нотификацията, адресирана до Комисията на 1 юли 1981 г. с оглед получаване на разрешение за освобождаване по член 85, параграф 3 от Договора, г-н de Rooij е упоменат от самите жалбоподатели като дружество, участващо в споразумението, на равни начала с дружеството Nutricia. От това следва изводът, че г-н de Rooij е играл своя самостоятелна роля както при сключването на споразумението за прехвърлянето, така и при подписването на клаузата за недопускане на конкуренция, и че това обстоятелство е обосновало посочването му в качеството на адресат на оспорваното решение. Ето защо упоменатите по-горе заключения следва да бъдат отхвърлени.
51. От всичко изложено по-горе следва, че жалбата трябва да бъде изцяло отхвърлена.

По съдебните разноси

52. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите не са обосновали своите твърдения, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноси по него, включително тези на встъпилата страна, подпомагала ответника.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1. **Отхвърля жалбата.**
2. **Осъжда жалбоподателите да заплатят разноските по делото, включително тези на встъпилата страна.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 юли 1985 година.

Подписи